

'HET SCHEEP(S)JOURNAAL'

Officieel orgaan van de
Familiestichting Scheepbouwer

In dit speciale nummer:

Tante Lies 100 jaar!

26 april 2008

Jaargang 10 - nummer 2

april/mei 2008

SPECIAL - SPECIAL - SPECIAL - SPECIAL - SPECIAL

Tante Lies 100 ! jaar.

Boven van l. naar r.: Florry en Otto Scheepbouwer - Diana Jansen(nichtje) - Schelte Scheepbouwer(broer) - Jan van Brussel(neef)

Onder idem: Esther Jurjus(dochter Diana) - Elisabeth Scheepbouwer(de jarige) - Burgemeester Fennema.

In het aprilnummer van 'Het Scheepsjournaal' maakte ik melding van het feit dat ons oudst levende familielid, Elisabeth (tante Lies) Scheepbouwer, op 26 april 2008 hoopte de gedenkwaardige leeftijd van 100 jaar te bereiken. Welnu, dat is gebeurd!

Op vrijdag de 25ste belde ik nog even met haar neef Jan van Brussel, zoon van haar zuster Greet, of het feest nog door zou gaan. Tenslotte weet je met mensen op deze leeftijd nooit van te voren of er niet op het laatste moment nog een kink in de kabel zou komen, maar hij had niets verontrustends gehoord en was zelf van plan de volgende morgen met haar broer Schelte ook naar Grijpskerk af te reizen. We spraken af elkaar daar te ontmoeten.

Omdat de rit van Wassenaar naar Grijpskerk, hoog in de provincie Groningen, waarschijnlijk meer dan $2\frac{1}{2}$ uur zou vergen (het was plm. 240 km), besloten Florry en ik, dat we vrijdagmiddag zouden vertrekken en de nacht in Hotel Van der Valk in Hardegarijp (Friesland) zouden doorbrengen. De volgende morgen zouden we dan in minder dan een half uur op onze bestemming zijn.

Hotel Van der Valk, Hardegarijp

Van personeel van het bejaardenhuis 'De Wierde', waar de jubilaris sinds enkele jaren wordt verzorgd, had ik gehoord dat de burgemeester van de gemeente Zuidhorn, waar Grijpskerk deel van uitmaakt, voornemens was rond half elf op bezoek te komen. Om die reden wilde wij er iets eerder zijn, om dat bezoek ook vast te leggen en mee te maken.

Ongeveer kwart over tien arriveerden wij bij het tehuis en werden naar de eerste verdieping, kamer 110, gedirigeerd. Op de gang passeerde ons een vroege bezoeker die zei: "zeker naar 110, hè, ik kom er net vandaan!". De versiering aan de deur wees ons de weg en na te hebben geklopt stapten we naar binnen.

We hadden tante Lies nooit eerder ontmoet, dus we hadden geen idee wie we zouden aantreffen en vooral, in welke toestand. Het overtrof onze stoutste verwachtingen. Daar zat een pronte vrouw, van wie je ook zou geloven dat ze tachtig was, met goed gekapte haren, vrolijk gekleed en met een grote glimlach op haar gezicht, te stralen.

Er waren nog een paar gasten in de kamer en zij keek ons vragend aan, want zij herkende ons uiteraard niet als familie. Toen wij haar vervolgens feliciteerden,

Het boeket van de Scheepbouwers.

een boeket overhandigden namens alle Scheepbouwers evenals een exemplaar van het laatste jaarnaal en ik zei, dat ik Otto Scheepbouwer was en namens onze stichting was gekomen om haar geluk te wensen, verscheen een blik van herkenning op haar gezicht en zei ze: "Wel, wel, Otto Scheepbouwer, wat leuk" en tegen de overige gasten zei ze: "Dat is Otto Scheepbouwer, dat is familie van mijn vader!".

En zo werd ik vervolgens ook door haar voorgesteld aan andere gasten en de burgemeester, die haar later kwamen bezoeken. Dat ik, hoewel ze mij nog nooit eerder had gezien, daardoor uiteraard ook directe familie van haar was, besefte ze niet zo. Maar ze vond het wel erg leuk dat we waren gekomen.

Toen wij éénmaal binnen waren en gezeten, maakte we ook kennis met een nichtje van tante Lies (en van mij) t.w.: Diana Jansen (een dochter van haar overleden zuster Dien) met haar dochter Esther. De honneurs werden op voortreffelijke wijze waargenomen door de echtgenote van de arts van het tehuis. Vrijwel direct zaten we aan de koffie met speciaal gebak, voorzien van de vermelding 100 jaar.

Het feestelijk gebakje.

Toen we in gesprek raakten, werd het duidelijk dat tante Lies nog uitstekend in het bezit was van al haar geestelijke vermogens en dat er ook niets aan haar geheugen mankeerde. Hoewel ik van haar neef Jan van Brussel had begrepen, dat ze het jaar daarvoor, op haar 99ste verjaardag, had gezegd dat het van haar niet meer zo nodig hoefde, was daar nu niets van te merken. Ze vertelde hoe ze in haar jeugd vaak ziekelijk was, zelf omschreef ze dat zo: "ik was altijd ziek, maar nooit dood", waarop ze vervolgens stralend zei: "en kijk hier zit ik nu, 100 jaar!".

Tante Lies is de 4^e van 16 kinderen van Johannes Martinus Scheepbouwer (4-5-1876 IJsselmonde) en Grietje Huizenga (17-3-1882 Wonseradeel). Ze is geboren in Utrecht en heeft naar eigen zeggen een prettige jeugd gehad, hoewel ze in die periode vaak ziek is geweest en diverse malen in het ziekenhuis heeft gelegen.

Ze is een zuster van de inmiddels overleden Pieter Scheepbouwer, waarover we al eerder in het jaarnaal schreven en dus ook een tante van Hans Scheepbouwer, de vader van Jannemarie en Cathelijne.

Op dit moment zijn er, naast tante Lies zelf, nog 4 kinderen in leven. Haar enige nog levende broer Schelte (87) en 3 zusters (97, 85 en 81). Vastgesteld kan worden, dat het een sterk geslacht is. De meeste overleden kinderen bereikten ook een leeftijd van (ver) boven de tachtig.

Tante Lies heeft gewerkt in een nylonfabriek in Ede en verzorgde tijdelijk zieke oudere mensen. In de oorlog is ze als evacu e naar Oudwoude (Friesland) gekomen. Ze kan zich nog levendig herinneren dat er bij die tocht, waarbij ze over de Afsluitdijk kwamen, flink geschoten werd. Na de oorlog is ze kort teruggekeerd naar Utrecht, maar kwam na verloop van tijd toch weer naar Oudwoude. Van 1950 tot 1975 is ze huishoudster geweest bij een weduwnaar in Visvliet (vlak bij Grijskerk). Vanaf 1976 woont ze in Grijskerk (Groningen). Eerst zelfstandig en later in de aanleunflatjes van bejaardenhuis 'De Wierde'. Sinds enkele jaren verblijft ze nu in het bejaardenhuis zelf.

Zoals hiervoor al werd aangegeven, verkeert ze in een goede lichamelijke en geestelijke gezondheid. Het enige wat haar sterk irriteert is dat ze niet meer zelfstandig kan lopen en dus in een rolstoel moet zitten.

Terwijl we nog aan de koffie zaten, ontstond er opeens enige consternatie en kwamen er vlak na elkaar 2 fotografen binnen, duidelijke voorbodes van de komst van de burgemeester. En inderdaad, kort daarop verscheen burgemeester Fennema van de gemeente Zuidhorn, met de ambtsketen om de hals en een prachtig bloemstuk in de hand.

Burgemeester Fennema brengt de gelukwensen van de gemeente Zuidhorn over.

Na de felicitaties namens het gemeentebestuur en de gebruikelijke foto's, o.m. voor het Dagblad van het Noorden, kreeg ook de burgemeester koffie en ontspan zich een gezellige discussie tussen de jarige en alle aanwezigen. Inmiddels waren namelijk ook Jan van Brussel en zijn oom Schelte gearriveerd. Het volgende half uur kwamen ook nog veel bewoonsters van het tehuis, andere kennissen en de rode huiskat hun gelukwensen overbrengen.

De rode huiskat, die op de rollator van een van de bewoners was meegelift

Het koffieservies werd afgeruimd, want het werd tijd voor een drankje. Toen ontdekten wij waarschijnlijk één van de redenen van het bereiken van zo'n hoge leeftijd: tante Lies drinkt graag een jonge borrel op z'n tijd. Het was ons al opgevallen dat sommige bekenden met een keurig ingepakte langwerpige fles als geschenk, hun felicitaties kwamen aanbieden, maar het kwartje was bij ons nog niet gevallen!

Broer en zus aan de borrel: een regelrechte reclame voor Hartevelt

Glimlachend vertelde tante Lies dat zij, als ze zich 's morgens wat rillerig voelde, al om 10 uur aan een lid van het personeel vroeg alvast maar een borrel in te schenken. Daarvan liep haar lichaamstemperatuur weer wat op!

Omdat wij ondertussen ruim anderhalf uur op bezoek waren geweest en wij de jarige niet wilden overbelasten, namen wij vervolgens afscheid, dankbaar voor het feit dat wij ons oudst levende en waarschijnlijk ook ooit geleefd hebbende familielid in zo'n goede conditie en humeur hadden mogen ontmoeten.

Terugrijdend vanuit Grijpskerk zagen we dat Sushuisterveen maar 10 km verder lag en dan ook nog in de richting van huis. Zo dichtbij en dan niet even gaan kijken in de nieuwe vestiging van museumboerderij 'Ot en Sien', dat konden we niet maken, vonden wij.

Zo gebeurde het dat wij op die gedenkwaardige zaterdag de 26ste april 2008 ook nog bij een 2^e Scheepbouwer (Jacques en Thecla) op bezoek gingen.

Daarover berichten we graag in het volgende reguliere (juli) nummer.

De bestelbus van de museumboerderij met adres en logo.